

DIVADLO V PRAZE.

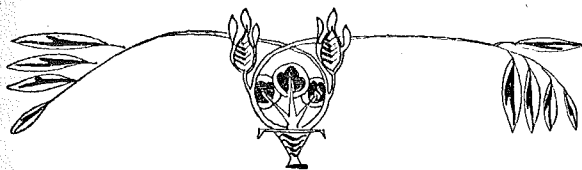
„A vy jste z něho učinili peleš
lotrovskou.“

Pan Grau jest veliký ve vymýšlení dryáčnických divadelních ohlášení. V neděli dne 8. března dával na svůj příjem: *Bulka*, aneb *Šest a dvacet!* Velká komická kouzelná hra se zpěvy, deklamací, tancem, obrazy a skupením ve 2 odděleních. Skupení prvního jednání: 1. Přikouzlený obraz *baštonského esa*: Cikánský tábor. 2. Přikouzlený obraz *baštonského kluka*: Židovská svatba. 3. Přikouzlený obraz *baštonského dó*: Slavnost divochů v pralesích amerických. Skupení druhého jednání: 1. Přikouzlený obraz *baštonského esa*: Horymírův skok. 2. Přikouzlený obraz *baštonské devítky*: Oslavení Trapulky. Ideální tanec s všelikým skupením; vyváděn od veškerého baletního sboru.

Při tom množství osob podivně nazvaných, a nedělní obecenstvo již je okouzleno a — napáleno.

Kdyby byl pan Grau benefici své dal titul: „Sprosté, pravdě nepodobné hlouposti“, byla by

*

DIVADLO V PRAZE.

„A vy jste z něho učinili peleš
lotrovskou.“

Pan Grau jest veliký ve vymýšlení dryáčnických divadelních ohlášení. V neděli dne 8. března dával na svůj příjem: *Bulka*, aneb *Šest a dvacet!* Velká komická kouzelná hra se zpěvy, deklamací, tancem, obrazy a skupeními ve 2 odděleních. Skupení prvního jednání: 1. Přikouzlený obraz *baštonského esa*: Cikánský tábor. 2. Přikouzlený obraz *baštonského kluka*: Židovská svatba. 3. Přikouzlený obraz *baštonského dó*: Slavnost divochů v pralesích amerických. Skupení druhého jednání: 1. Přikouzlený obraz *baštonského esa*: Horymířův skok. 2. Přikouzlený obraz *baštonské devítky*: Oslavení Trapulky. Ideální tanec s všelikým skupením; vyváděn od veškerého baletního sboru.

Při tom množství osob podivně nazvaných, a nedělní obecnost již je okouzleno a — napáleno.

Kdyby byl pan Grau benefici své dal titul: „Sprosté, pravdě nepodobné hlouposti“, byla by

mnohem trefněji nazvána než tou bulkou, která patrně jen pro přilákání herců šest a dvacitkových na cedulce stála. Neboť se mohly ty obrazy čím-koli jiným také přikouzliti — nebylo-liby nejlépe dokonce je ani nepřikouzlovati. Větší část z nich patřila na rynek pod provaz, kde patron na bajazzo volá; židovská svatba byla ovšem od nějakého kluka, třeba ne baštonského přikouzlena — prskali si tam také do očí!!! A jak si regie představuje divochoy amerických pralesů? Což pak myslí, že její baletní chor již sám sebou tak vypadá jako divoši, že již dosti toho, když jen trikoty na sebe vezme? — A to jsme také posud nevěděli, že za časů Horymírových kozáci a římští vojáci při dvoře českém v službě stáli! *Ó regie divadla v Růžové ulici číslo 985-2!* Nehanob nám krásné illuse našich národních pověstí! —

Co se představení týče, musíme říci, že hra p. Grauova byla výborná, on byl tenkrát ve svém živlu. Pod nosem měl dva černé kočičí ocasy, hrozně boty, hroznou tvář, hroznou hůl, zkrátka osoba i hra zcela přiměřena — plašit vrabce. K tomu ještě úplně pimprlovská deklamace, a — co mu ještě scházelo? — Pan Grabinger již po dlouhý čas je v ukrutném bludu — myslí, že je komik! Již jeho kyselá tvář by mu mohla něco jiného povědít. Ať si jen pomyslí, kdyby nebyl tak oblečen, kdyby ten roztrhaný šátek neměl; kdo by se mu zasmál? Největší část komiky p. Grabingrovy a Grauovy bylo to, že ustavičně mluvili o vyhazo-

vání, o prání atd. Ostatní vtipy celého kusu byly předpotopny. — Pana Chaura a Kašku jsme litovali, že v takovém kusu hráti museli. O panu Hametnerovi jsme s potěšením čtli, že do velmi vzdálených zemí engagement přijal — ó jak nám líto, že to byla pouhá šalba, v neděli hrál také! Mrzuto na tomto světě!

Jediný *herec*, který pochvaly zasluhoval, byl malý židovský chlapec „Soulem“. —

A to je chrám Thalie! — To je naše národní divadlo?! Co pak je pimprle? Je pimprle něco jiného? něco horšího?! Máme mnoho nepřátel, největší ale ze všech je — naše pražské divadlo.

H. B.

Č. V. č. 20. z 10. března 1846, str. 80.

O ČESKÉM DIVADLE V PRAZE.

Mnohým našim čtenářům bude snad divno, že letos, ačkoli již po několikrát po česku na král. stavovském divadle hráno jest, dle dřevnějšího obyčeje svého žádné zprávy o tom a divadelní referáty nepodáváme. Osvědčujeme se tedy tuto před obecnstvem, že se to nikterak neděje z nevšimavosti, nýbrž úmyslně. Přesvědčili jsme se již ze skutečnosti, že divadelní kritiky a referáty o *našem nynějším českém* divadle k ničemu nevedou, ovšem ale co marné kažení papíru větší části čtenářstva již se znechutily. A což také opravdu pro-

spěje na chyby poukazovati, rady dávati lidem, kteří se napravit *nechtějí, nemohou a nedovedou!* Což platno haniti mizerné frašky a žádati dobré kusy, když direkce špatnými poměry divadla českého nucena, i při dobré vůli jinak jednati nemůže! A strany té dobré vůle bylo by přáti, aby ji vždy direkce měla, aby divadlo české nebylo považováno co malá, ale přec vydatná accidente, co odpadek, odřízky od německého divadla, kterých se v dobrém hospodářství rádo použije.

Divadlo české není žádný umělecký ústav, nýbrž nahodile dle příležitosti slávané baviště pro jisté třídy pražského obecnstva, herci nejsou a také nemohou být zvláštní, nýbrž jen takoví od německého divadla, kteří náhodou česky umějí; při čem dle *chvalného* obyčeje myslí, že leccjaký lampář na českém divadle hrdiny a milovněky hrátí dovede, *snad poněvadž rozený Čech jest.* Letošního roku nedělali jsme si sice a nemohli si dělati žádné naděje na dramatu, ovšem ale na zpěvohru; zdá se však, že ani tu valně nepochodíme.

Jsou mezi našinci v Praze příznivci dramatického umění, kteří si mnoho i na nynějším českém divadle zakládajíce, všemožně je podporovati a zvelebiti se snaží. S náhledy takovými se ale my dokonce nesrovnáváme, nýbrž považujeme všecken náklad, všelikou (ne literární) práci o zvelebení nynějšiho českého divadla co marné neúčinné namáhání, co tracení sil, jichžto by se lépe použítí mohlo. Na německé divadlo v Praze vedou

Páni Stavové království *Českého* náklad, věnuje se mu všeliká péče, má zvláštní, dobře placené herce a zpěváky, má svůj dům, své vlastní sídlo, má stálé, navyklé a jisté obecnstvo, má obšírnou literaturu — a přece se od něho posavad více jen očekáváti musí a málo užítí může: k čemu pak tedy dospěti může naše *české divadlo*, na které Páni Stavové království *Českého* nic nenakládají; které se beze vší pomoci, nemajíc ani obydlí, ani výživy, jenom jako nějaké divoké zvíře samo žíviti musí tím, co kde užene!

Pokavad naše divadlo v takovém nehodném stavu, v takovém podruží bude, nehodláme tedy žádných referátů o něm podávati, leč by se něco znamenitějšího přihodilo. Máme i tak velké naděje, že v několika letech samostatné a národu našeho důstojné divadlo míti budeme, o jehožto zaražení již některé hlavní kroky učiněny jsou. Pak teprva bude tím, čím býti má vždy, *uměleckým, ušlechťujícím* ústavem, zasluhujícím naši pozornost.

H. B.

Č. V. č. 79. z 2. října 1846, str. 315.

DIVADLO PRAŽSKÉ.

Motto: Když jest jen trochu obstojná
fraška, to já ji přece ještě tento;
ale takovotuhle netento...

Synák, vrátňý ze zámku.

Proč jsi k nám opět přišla, bídná naše otrhaná
Thalie, proč jsi nás líbě sníč vyburácela k ošklivé

opravdivosti? Chodili jsme za divadlem po Ovocném Trhu a měli jsme příjemně vyšší frašky; tu's nám kynula úspěšnými prsty svými — vešli jsme a litujeme, že jsme tak *vzdělanou*, tak *slušnou* společností na Ovocném Trhu opustili pro Tvoje hrubé, podrážené a cvoky okované vtípy a posvícenské *špásy*. Nedivíme se, že jest někdo v Čechách, kdo by mohl podatí takovou frašku, jako jest: „*Milovníci v pasti, aneb Chytrá hledá chytrého*“. *Původní fraška* ve III. jednání od J. N. *Mezilešského*; nedivíme se, že jsou u našeho divadla herci, jako ku př. p. *Grabinger*, kteří jsou velice povděční, když jen mohou vléztí do nějakého sudu, vstrčíti hlavu do péčí, chodí v roztrhaném kabátě, a kteří se starostlivou péčí každou hrubost, každou sprostotu spisovatelovu ještě omastí, aby chutnala těm, kteří jsou zvyklí jenom na hrách se zelím: ale divíme se velice, kterak ti, jimž řízení českých her svěřeno jest, mohou něco takového na jeviště pustiti, a ještě k tomu jakožto inaugurační hru pro celý budoucí rok!

Nemáme již na to déle hleděti, kterak se národ náš na nedělním divadle našem nejvíce tupí a jako na pranýř staví: cizinci a i našinci méně povědomí vidouce takové podlosti, v duchu svém, ba i nahlas zvolali musí: Tedy to jest někdejší slavný národ český! To jest vzdělání, které vy, páni vlastencové! po Čechách rozšířiti chcete pomocí svého národního jazyku! — — Nejsme snad přeplati v zásadách svých, rádi sami se zasmějeme

jadrné, byť i nízké frašce, a víme také, že Němci mají mnohem hrubější, mnohem sprostší frašky než jsou tito „*Milovníci*“: ale Němci mají mnoho divadel, mají divadla pro rozličného druhu obecnstva, naše divadlo jest ale jen jedno, má tedy i na něm huňatina převládat?!

Co se ostatně provození samého týče, musíme pu. *Majerovou*, p. *Kašku*, pu. *Rájskou* slušně pochváliti: pn. *Majerová* jest dobrá akvisice našeho divadla, jedině by snad v této roli nebylo škodilo méně upejpavosti. P. *Chauer* též úkol svůj dosti vhodně vykonal. P. *Grabinger* zná již mínění naše o něm, že není komik; dobrosrdečné pány dovede výborně, k tomu je celý stvořen, ale komiku vždy podává v nejhrubší karikatuře.

P. *Kolár* byl trochu předřevnělý; charaktery prohnaných služebníků mají více pohyblivosti a navykli si také od svých pánů více lehkosti. P. *Kolárovo* pathos běhá pořád po Evripidesku. P. *Sekyra* zápasí pořád se svou deklamací a pí. *Skalná* stahuje vždycky co dobrá demokratka vyšší stavy do nehlubší nížiny, není stvořena pro pýchu aristokratickou, barónka, kterou nám představovala, mohla by se směle všude posadit do krámku. Ostatní pánové, zvlášť myslivci, zdáli se trochu zaraženi.

Že ostatně kus sám na jednom místě, když p. *Grabinger* baronku a její panskou pod páží držel, notně vážnul, nedá se upříti, leda by to byla chyba spisovatelova, kterému ještě i to dolo-

žiti musíme, že nemusil tak starostlivě slovo „původní“ ke své frašce přistaviti. V ději nebylo ani za mák původnosti, nic nového, vtipy byly jen potud nové, že se až dosavad nikdo neodvážil přenést je z Františku a z Podskalí na jeviště král. stav. divadla. Panu Mezileskému náleží čest takové smělé podnikavosti.

Při novém běhu našeho divadla nemůžeme zde ještě opominouti zmínku o nedostatečích *českých divadelních ohlášení* v Praze. Nejen že se až posud tato ohlášení na rohách v starém, již neobvyklém pravopisu a dost často i s chybami mnohými činila, ale podával se, ještě nevím z jaké nezpůsobné příčiny, vždy dole německý překlad. Což pak my Češi neumíme řeč svou číst, abychom se teprva z německého překladu dověděti musili, co se bude v divadle našem hrát? Komu kdy napadlo i na německých divadelních ohlášeních dolů český překlad postaviti? A také by již byl čas a záslužno, aby se tato ohlášení *latinkou* tiskla. Divadlo má s časem pokračovat a ne za všemi ostatními vzadu pokulhávat. Nadějeme se, že direkce na slušné toto přání ohled míti bude.

H(omo) B(onus)

Č. V. č. 76 z 21. září 1847, str. 303 n.

DIVADLO PRAŽSKÉ.

V neděli dne 21. list. dával se *Tylův: Strakonický dudák* se zpěvy, hudbou, tancem a skupinami dle národní pohádky (báchorky).

Ačkoli jest velmi těžko vyhověti v českém divadle zároveň i parteru i horním krajinám, přece se to p. Tylovi v tomto kuse dobře podařilo, a nikdo neopustil divadlo nespokojen.

Pan Tyl uvedl do národní jednoduché báchorky dle potřeby své živly cizí a fantastické, jak obyčej jest v takového druhu divadelních kusech. Množství dobrých národního způsobu žertů okořenilo sceny, a p. *Kaška* (co hudec Kalafuna) tak mile je přednášel, že věru tenkrát jeho hru bez chyby výtečnou nazvati můžeme. Panu Kaškovi udělal p. Tyl tuto roli zcela podle jeho živlu. I p. *Rájskou* beneficiantku ve všelikém ohledu chváliti musíme. Švanda p. *Sekyra* tenkrát měl velikou úlohu a provedl ji dosti chvalitebně, vyjmouc to, že dle obyčeje svého mnoho přeháněl. Ostatní byli všichni více méně na svém místě, jen ne p. *Kolárová*, která musila tenkrát převzít roli docela pro sebe nepřiměřenou. P. *Grabingrovi* musíme dáti tu dobrou radu, aby nikdy na kritiky nezpíval žádné špičky; kritik je zlý člověk a pozoruje všechno velmi ostře, také to, že p. G. zrovna v tom zpěvu nesmírně napomínal sufléra, a přece vězeti zůstal, a jeden verš dvakrát zamumlati musil, poněvadž dál nevěděl. Chvalitebné bylo na p. G. to, že tenkrát

proti svému obyčejí co veselý student neměl žádné péři v hlavě, avšak ku konci zas pořád v obleku klesal, a byli jsme věru rádi, že se již kus ukončil, neb by se byly zatím p. Grab. šaty dokonce roztrhaly a ošuměly.

Hra sama byla s počátku zajímavější, později nepoutala již tak pozornost obecnstva — prvo- počáteční lůich to p. Tylův, který vždy v polovici novely i drámy již sám ztrácí chuť ku svému předmětu. Také rušily některé maličkosti efekt, jako jméno Švanda! ve scénách truchlivých, poněvadž již toto jméno komičností svou rušilo smutek a poukazovalo k smíchu. Lépe by bylo snad v takových scénách křestným neb jiným jmenem jej nazývatí.

H. B.

Č. V. č. 95. z 26. listopadu 1847, str. 380.

NÁRODNÍ DIVADLO V PRAZE dne 4. října.

„Langsam voran, langsam voran!
Das die Österreichische (Regierung) nachkommen kann!“

Zase tedy drobek rovnoprávnosti! Němčina ustoupila nám naše divadlo zemské na jeden den v týdnu. Bylo již sice mnoho jednáno o uskutečnění nějakého českého divadla, ale prozatím nevypadlo nic více než tolik. — Nemůžeme však — co se našeho mínění týče — říci, že bychom byli nespokojeni, neboť uznáváme mnohé těžkosti ne

sice ve věci samé, nýbrž jen v nynějších okolnostech, o kterých budeme mít nepochybně mnohou příležitost zmiňovat se.

Pan Tyl započal večer „*Proslovem*“, který sám přednášel, citlivým okolnostem dnu toho přiměřeným, plným smířlivostí s možnější — sestrou, jak jí nazýval. Byl volán a silným potleskem odměněn.

Se zvláštní vděčností musíme se zmíniti o p. Mayrovi, řediteli orchestru a orchestru samém, neboť nepamatujeme, aby se hudba v divadle byla provozovala s takovou pilností a sehraností, jako tentokrát. Obecnstvo uznalo také s neobyčejně hlučným potleskem zásluhu p. Mayerovy a celého orchestru.

První kousek: *Sama sobě píše*, hrál se sice trochu neběžně, v čem se zdála být příčina slabá (neboť špatně zásobená) paměť zvláště p. Kolára, v celku však líbil se dosti, zvláště některé scény, pan *Chauer* (Mumlal) zvláště výborně hrál, také *Virginie* (př. Hynková) a p. *Grau* (Opletal), tento poslední až na některé přehánění. Osobnost p. *Rajské* patrně není přiměřená roli *Julie*, avšak nemáme jiné herečky k podobným rolím.

Polka tancovaná mezi touto a následující hrou od baletničky sl. *Dittrichové* vzbudila též silný potlesk.

Hlavní věc tohoto večera byla však „*Řemeslnická merenda*“ přepracovaná od p. Tyla ze známého „*Fest der Handwerker*“; když ale pravíme

přepracovaná, musíme doložit, znamenitě zlepšená a našim poměrům národním i politickým přiměřená. Pan Tyl jest velmi šťasten v podobných pracích, a myslíme, že tato pomalu projde všechny divadla slovanská. Zvláště pro naše ochotníky na venkově myslíme, že by se tento kousek výborně hodil. I do něho vhodně přimícháno mnoho písní slovanských a tanců, a národní kroje slovanské, jevíci se v něm, poskytnou všude oku slovanskému libý pohled.

Hlavní osoby jsou: Václav Závora, zedník Čech (p. Grabinger), ve kterém p. Tyl vyobrazil politický charakter Čecha vůbec, ovšem s přísadou komičnosti, avšak dobrosrdečné a slušné; Dragutin Kuljevič, tesař Horvát (p. Ježek), Marlinský, truhlář Polák (p. Sekyra), Pavel Šimko, zedník Slovák (p. Kramnele), a ze ženských hostinská (pí. Skalná) a její dcera (panna Rajská). Pan *Grabinger* hraje svou roli zcela podařeně a jest zde zcela ve svém živlu, také p. *Ježek*, který jest vůbec výborná aquisice českého divadla, velmi podařeně představuje Horváta, též se Slovákem p. Kramuelem můžeme býti úplně spokojeni; ale p. *Sekyra* představuje kozla a ne Poláka, a mluví také tak, jako by byl jakživ Poláka mluvit neslyšel, a z jeho obleku soudit se dá s jistotou, že žádného Poláka ani namalovaného neviděl. (Sluší totiž podotknout, že každý zatruhuje do svého nářečí.) Také p. *Kaška* tenkrát nás zcela neuspokojil, zvláště výslovností. Pan *Jesenský* (Hynek) snad by měl trochu ohebněji tuto roli

dávati, neboť vážnost charakteru musí být přece zas s druhé strany vzdálena dřevěnosti.

Hostinská (pí. Skalná) dává roli svou výborně, též tak její dcera (sl. Rajská), jenže strany této druhé o zpěvu to samé říci si nedůvěřujeme.

Celé představení šlo velmi dobře dohromady a tance národní slovanské (mezi nimi slovenský, horácký a mazur dávány od baletníků) řádně se povedly.

Tomuto kusu můžeme vůbec slibovati ještě častější opakování, a přáli bychom, aby zvláště p. *Sekyra* s někým se poradil a roli svou lépe vyplnil, ku které mu schopností nechybí.

Bez chiffry. (Rukop. v Č. Museu.)

Národní Noviny č. 231 z 6. října 1849, str. 909.
Feuilleton.*

* Jiný článek Havlíčkův o českém divadle pod názvem „*Národní české divadlo*“ (Nár. Nov. z 8. prosince 1849, č. 294, str. 2039 a Duch Národních Novin, str. 220—222) otiskl dr. Zd. Tobolka v „*Karla Havlíčka Bo-rovského politických spisech*“ II, č. 2., str. 814 n.

nesmýšlejí Illyři; a dá-li Bůh, i my tak smýšletí přestaneme.

C. V. č. 60. z 29. července 1845, str. 234: „Přímětky“.

* * *

Tyto dny byla provozována na divadle pešťanském nová drama od Jul. Seidlize „*Der Fluch des Stolzes*“, jejímžto hrdinou jest náš starodávňý český básník Lomnický z Budče. Líbila prý se.

Tamtéž.

* * *

Maďarský básník Petöfy praví: Kdyby nebyli na světě kritikové, nenáviděl bych nejvíce ze všeho smetanový křen; takto ale náleží oněm první místo, a smetanový křen mohu postaviti jenom na druhé.

Č. V. č. 62. z 5. srpna 1845, str. 251: „Přímětky“.

* * *

Karel Rettig, tiskař a knihkupec milánský, vytiskl nedávno, jak již povědomo (viz č. 52.) českou knížku v Miláně; ohlášení té knížky bylo tam na rozích rovněž v našem jazyku. Vlaský filolog tázan jsa, v jakém by jazyku ono ohlášení bylo, odpověděl, že v „*turecko-německém*“ (nell'

idioma turco-tedesco). Mnohý snad si pomyslí, že se dívíme nevědomostí tohoto vlaského filologa: nikoli! Když v zemi otců našich mohou žítí lidé, jichž povinností by bylo, aby český jazyk znali, kteří mu ale, aniž bychom se tomu divili, o nic více snad než tureckému nerozumějí, kterak se smíme čemu jinému diviti?? —

Č. V. 63. z 8. srpna 1845, str. 256: „Přímětky“.

* * *

Z vídeňského časopisu „*Sammler*“ se dovídáme, že vydal Vocel také: „*Meca Kalich*“, že jsou letošního roku nejznamenitější dramatikové čeští: prof. Klicpera, Wlckowsky, Nürenberger a Rührenschaft, že vydal Sumlorck „*böhmische Altertümer*“ a Rubeš svazek novell; samé věci, které jsme až posud nevěděli, nyní však co provinciální lidé dle zprávy z Vídně uvěřiti musíme.

Č. V. č. 64. z 12. srpna 1845, str. 260: „Přímětky“.

* * *

Z *Jas v Multanech*. (Česká kapela barona Hellenbacha.) Z listu od 18. července zasloužilému zakladateli naší akademie žofínské, p. Jelenovi, od p. Hynka Šulce, člena této kapely, poslaného, dovídáme se s mnohým potěšením, kterak títo naši

My se ale divíme, že ve Vídni takoví lidé bydlí, kteří tak píší; kdo ví, nejsou-li sami obyvatelé z břehů Potomaku a Missisipi.

O sutor ne ultra crepidam! H. B.

Č. V. č. 19. z 6. března 1846, str. 76.

* * *

Poznámka redaktora k článku Dra. V. Gáblera „Masopust v Paříži“. (Č. V. č. 21. a 22. z 13. a 17. března 1846.)

Spisovatel tohoto článku, přítel můj, právě nyní mešká v Paříži, za příčinou důkladnějšího seznání jazyka, literatury a národnosti francouzské, aby pak dle možnosti nový tento živel uvedl do literatury naší, bohužel němectvím pouhým přesceně. Budoucně bohda více podobných článků o životě a literatuře Francouzů z jeho pera čtenářstvu podáme. Chystá nám rovněž mluvnicki jazyka francouzského, francouzsko-český slovník, v kterážto práci již před odjezdem dost daleko byl pokročil.

H. Borovský.

Č. V. č. 22. z 17. března 1846, str. 88.

* * *

Jest již pevně uzavřeno, že v *Gentu* bude staveno *flémské národní divadlo* a do zimy má být hotovo. — Naše české národní divadlo již se staví kolik let, a ještě žádný nevíme, kdy bude

vystaveno. Výborná opera v neděli „*Alessandro Stradella*“ přesvědčila nás opět, jak hojně by se dobré kusy navštěvovaly. Divadlo bylo až přeplněno a spokojenost obecnstva jevila se ku konci pravým jásáním. Ti, kteří tu samou zpěvohru dříve na pražském německém divadle byli slyšeli, chválili si provedení české více než německé, partie prý lépe obsazeny byly.

Nedá se ovšem zapřít, že máme mnoho jiných a snad důležitějších potřeb než je divadlo, ale právě proto, že tolik potřeb máme, nesmíme jen jednu po druhé upokojovali, poněvadž bychom Bůh ví kdy se všemi hotovi byli. Tedy dle možnosti co se dá dělat *čím víc tím líp*.

H. B.

Č. V. č. 26. z 31. března 1846, str. 104: „Med a vosk.“

* * *

PROFESSURA SLOVANSKÝCH JAZYKŮ A LITERATUR V PEŠTI.

Nedávno podali slovenští a srbští studenti v Pešti k náměstnictvu královskému žádost, aby při vysokých školách pešťanských zřízena byla katedra slovanských jazyků a literatur, na kterou žádost se podepsalo 109 mladíků. V každém ohledu je horlivost jejich chvalitebná, že sami